

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 22 april 2010 in zaak nrs.
09/44313 en 10/4910 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 november 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 5 februari 2010 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 april 2010, verzonden op 27 april 2010, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 mei 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 november 2010, waar de vreemdeling in persoon en bijgestaan door mr. Chr. F. van der Vlis, advocaat te Amsterdam, en de minister voor Immigratie en Asiel, vertegenwoordigd door mr. A.L. de Mik, werkzaam bij het Ministerie voor Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister) tevens verstaan diens rechtsvoorgangers.

2.2. Hetgeen als eerste en derde grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

2.4. De vreemdeling heeft verklaard dat hij sinds 1999 in Nederland verblijft. Hij stelt in dat jaar uit Sierra Leone te zijn gevlucht en daarom niet in het bezit te zijn van een geldig document voor grensoverschrijding. De vreemdeling heeft zijn identiteit en nationaliteit evenmin op andere wijze onderbouwd. Om hem moverende redenen heeft hij, zoals ter zitting door zijn gemachtigde is bevestigd, in Nederland geen asiel aangevraagd.

De Sierraleoonse autoriteiten hebben ten aanzien van de vreemdeling een zogeheten 'non-statement' afgegeven waaruit de minister concludeert dat hij niet afkomstig is uit dit land. Een presentatie van de vreemdeling bij de autoriteiten van Liberia heeft evenmin tot vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit geleid. Een presentatie bij de autoriteiten van Nigeria is vanwege ziekte van de vreemdeling geannuleerd.

2.5. De minister heeft in het kader van de besluitvorming tweemaal advies ingewonnen van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA).

In het advies van het BMA van 22 juni 2009 is, voor zover thans relevant, vermeld dat de vreemdeling een aantal gezondheidsproblemen heeft, namelijk SLE, diabetes mellitus ten gevolge van de medicatie voor SLE, latente tuberculose en leverfunctiestoornissen. De vreemdeling verkeert – zo stelt het BMA – in een matige algehele conditie. De vreemdeling wordt voor deze aandoeningen behandeld. Het uitblijven van behandeling zal volgens het BMA leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Onder meer wordt door het BMA opgemerkt dat het "een mogelijkheid [is] dat betrokkene door staken van de behandeling in een zodanig slechte conditie komt, dat de tuberculose-infectie zich als een opportunistische infectie met de dood als gevolg gaat gedragen". Voorts heeft het BMA geconcludeerd dat de vreemdeling strikt genomen kan reizen, maar dat reizen naar Sierra Leone moet worden afgeraden omdat er ter plaatse onvoldoende behandelmogelijkheden zijn.

In het advies van het BMA van 1 oktober 2009 is, desgevraagd en voor zover thans relevant, vermeld dat de therapiemogelijkheden in Senegal voldoende zijn en dat de vreemdeling voor zijn klachten in Senegal kan worden behandeld. De vreemdeling kan volgens het BMA dan ook reizen naar dit land maar dient zijn medicatie mee te nemen en te continueren tijdens de reis.

2.5.1. Ter zitting heeft de vreemdeling bevestigd dat hij nog steeds wordt behandeld. Hij wordt maandelijks gecontroleerd. In september 2010 is hij nog in het ziekenhuis opgenomen geweest.

2.6. In de tweede grief klaagt de vreemdeling, zakelijk weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat artikel 3 van het

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) niet wordt geschonden omdat behandeling niet uitsluitend in Nederland kan worden verkregen, maar bijvoorbeeld ook in een land als Senegal. Hiertoe voert hij aan dat uit het advies van het BMA van 22 juni 2009 volgt dat het uitblijven van behandeling zal leiden tot zijn dood. Voorts zal Senegal hem, zo stelt hij, nooit toelaten indien hij in dat land een medische behandeling moet ondergaan. Het is derhalve uitgesloten dat hij kan worden uitgezet, aldus de vreemdeling.

2.6.1. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat, nu de vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit niet heeft aangetoond, volgens het terzake gevoerde beleid geen medisch advies hoeft te worden gevraagd ten aanzien van de behandelmogelijkheden in het land van herkomst of enig ander land en dat kan worden volstaan met een medisch advies over de vraag of de vreemdeling in staat is om te reizen. Nu de vreemdeling kan reizen, kan hem, zo stelt de minister, het mvv-vereiste onverkort worden tegengeworpen en hoeft geen toepassing te worden gegeven aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, de hardheidsclausule en artikel 3 van het EVRM.

Ter zitting bij de Afdeling heeft de minister desgevraagd bevestigd dat alleen beoordeeld is of de vreemdeling kan reizen en dat de mogelijkheden voor behandeling in een eventueel land van herkomst of ander land van verblijf niet bij de beoordeling zijn en behoeven te worden betrokken. In het besluit is dan ook uitsluitend bij wijze van voorbeeld, en ten overvloede, gewezen op de behandelmogelijkheden in Senegal. Evenmin kan er volgens de minister in deze situatie van hem worden verwacht dat wordt beoordeeld of bij uitzetting sprake zal zijn van schending van artikel 3 van het EVRM.

Voorts heeft de minister ter zitting erkend dat de vreemdeling in een zeer slechte gezondheidstoestand verkeert. Desgevraagd heeft de minister bevestigd dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste in de zaak van de vreemdeling theoretisch is, nu het land van herkomst van de vreemdeling niet bekend is en hij onder de gegeven omstandigheden feitelijk niet uitzetbaar is. Dat doet er volgens de minister niet aan af dat het aan de vreemdeling is om zijn identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken en dat een hernieuwde beoordeling pas aan de orde kan zijn als dat is gebeurd.

2.6.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 29 mei 2001, in zaak nr. 200101994/1; RV 2001, 62) is de beslissing tot uitzetting geen zelfstandig deelbesluit binnen de meeromvattende beschikking op de aanvraag om een verblijfsvergunning, maar is de bevoegdheid tot uitzetting een rechtsgevolg van rechtswege van de afwijzing van die aanvraag en is die bevoegdheid niet discretionair van aard. Dat als gevolg van die afwijzing de bevoegdheid tot uitzetting ontstaat, dient derhalve bij het nemen van de beslissing op de aanvraag te worden betrokken en de rechter dient deze beslissing in het licht van dit mede daaraan verbonden rechtsgevolg te toetsen (zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 2 april 2002 in zaak nr. 200200710/1, AB 2002, 255).

2.6.3. Nu de minister zich er ten tijde van het besluit niet van heeft vergewist dat de vreemdeling daadwerkelijk kon worden verwijderd, terwijl

de meeromvattende beschikking hiertoe strekt en de medische situatie van de vreemdeling dusdanig ernstig is dat het uitblijven van behandeling volgens het advies van het BMA van 22 juni 2009 zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, is in het besluit ten onrechte geen inzicht geboden in het antwoord op de vraag of vreemdeling na uitzetting de voor hem noodzakelijke behandeling kan verkrijgen. Indien dit niet kan worden vastgesteld, kan in verband met de te verwachten ernstige gevolgen voor de vreemdeling kort na het voltooien van de reis, niet zonder nadere motivering ter zake worden aangenomen dat geen aanleiding bestaat voor toepassing van de in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 genoemde uitzonderingsbepaling of de hardheidsclausule. In het besluit is derhalve onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd dat de aanvraag kon worden afgewezen wegens het ontbreken van een mvv. De voorzieningenrechter heeft dan ook ten onrechte aangenomen dat de minister kon volstaan met de enkele vaststelling dat de vreemdeling kan reizen.

De grief slaagt.

2.7. In de vierde grief klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat op voorhand in redelijkheid geen twijfel mogelijk was dat het bezwaar niet tot een ander besluit had kunnen leiden en dat de minister derhalve van het horen van de vreemdeling heeft mogen afzien. Van het horen mag slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit. Gelet op het vooroverwogene is van een dergelijke situatie in het onderhavige geval geen sprake. Derhalve slaagt ook deze grief.

2.8. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op het vorenoverwogene, het beroep tegen het besluit van 5 februari 2010 alsnog gegrond verklaren en dat besluit vernietigen.

2.9. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 22 april 2010 in zaak nr. 10/4910;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 5 februari 2010, kenmerk 0001.05.4018;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1748,00 (zegge: zeventienhonderdachtenveertig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VI. gelast dat de minister voor Immigratie en Asiel aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 374,00 (zegge: driehonderdvierenzeventig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, voorzitter, en mr. C.H.M. van Altena en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Van der Spoel
voorzitter

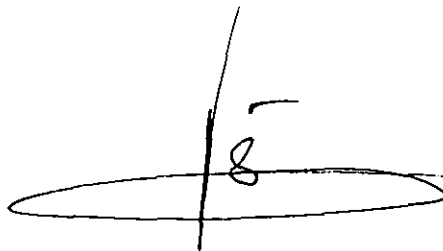
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 juli 2011

348-654.

Verzonden: 21 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 09 / 44313 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4910 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 22 april 2010

in de zaak van:

geboren op [redacted], van gestelde Sierraleonse nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. C.F. van der Vlis, advocaat te Amsterdam,

tegen:

minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. P. Bosch, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 22 januari 2009 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor het doel "Medische noodsituatie". Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 27 november 2009 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 24 december 2009 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het bezwaar de werking van het besluit niet opschort. Verzoeker heeft op 30 november 2009 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij heeft verzocht verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat op het bezwaar is beslist.
- 1.2 Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 5 februari 2010 ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat verzoeker na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat verzoeker Nederland uit eigen beweging binnen vier weken moet verlaten. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 7 februari 2010 beroep ingesteld.
- 1.3 Het verzoek van 30 november 2009 wordt thans aangemerkt als een verzoek om een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep.
- 1.4 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

zaaknummers: AWB 09 / 44313 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4910 (beroep)

2

-
- 1.5 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 11 maart 2010. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.
2. Overwegingen
- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de vergunning is aangevraagd.
- 2.5 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.
- 2.6 Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna Vc 2000) dient voor deze vrijstelling beoordeeld te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag.
- 2.7 Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) kan onze minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenaamde hardheidsclausule). Blijkens het gestelde in B1/2.1.1 Vc wordt de hardheidsclausule slechts in zeer bijzondere gevallen toegepast.
- 2.8 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen en het bezwaar ongegrond verklaard en daarbij – kort samengevat – het volgende overwogen. Verzoeker heeft aangegeven niet in staat te zijn om een geldig nationaal paspoort over te leggen, maar heeft dit niet met bewijsstukken onderbouwd. Ondanks een aanbod daartoe heeft eiser meerdere malen aangegeven geen asielaanvraag te willen doen. Verzoeker blijkt niet uit Sierra Leone te komen. De Sierraleonse autoriteiten hebben immers een non-statement afgegeven.

zaaknummers: AWB 09 / 44313 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4910 (beroep)

3

Een presentatie van verzoeker bij de autoriteiten van Liberia heeft tot hetzelfde resultaat geleid. Een presentatie van verzoeker bij de autoriteiten van Nigeria is geannuleerd wegens ziekte van verzoeker. Aangezien de identiteit en nationaliteit van verzoeker niet zijn aangetoond, is zijn land van herkomst onbekend. Nu geen medisch advies kan worden gevraagd over de vraag of de benodigde medische behandeling aanwezig is in het land van herkomst, kan worden volstaan met medisch advies over of verzoeker in staat is om te reizen en of de mogelijkheid bestaat dat zich een medische noodsituatie zal voordoen. Blijkens de adviezen van het Bureau Medisch Advisering (BMA) van 22 juni 2009 en 1 oktober 2010, kan verzoeker strikt genomen reizen. Het uitblijven van de medische behandeling van verzoeker kan op korte termijn leiden tot een medische noodsituatie. Nu verzoekers nationaliteit niet vaststaat kan niet worden beoordeeld of behandeling in het land van herkomst mogelijk is en of deze medische noodsituatie daarmee al dan niet zal optreden. De gevolgen hiervan dienen voor het risico van verzoeker te komen, nu hij volhardt in de stelling dat hij uit Sierra Leone komt. Verzoeker is op goede gronden niet ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw vrijgesteld van het mvv-vereiste en evenmin is gebleken dat de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Verzoeker heeft voorts niet met medische verklaringen of anderszins aangetoond dat er in zijn geval sprake is van een uitzonderlijke (medische) situatie in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het bezwaar is kennelijk ongegrond.

- 2.9 Verzoeker heeft ter ondersteuning van het verzoek en zijn beroepschrift – kort samengevat – het volgende aangevoerd. Het is onbillijk om aan verzoeker het mvv-vereiste tegen te werpen. Verzoeker is gevlucht uit Sierra Leone, nadat hij de meest vreselijke dingen heeft meegemaakt. Ten onrechte is verzoeker in het kader van de zogenoemde pardonregeling verweten geen asiel te hebben aangevraagd. De Sierraleonse autoriteiten hebben ten onrechte verklaard dat verzoeker niet uit Sierra Leone afkomstig is. Verzoeker verkeert in bewijsnood om aan te tonen dat hij wel degelijk uit Sierra Leone afkomstig is. Verweerder had moeten uitgaan van het eerste BMA-advies waaruit blijkt dat verzoeker bij het uitblijven van een behandeling in een medische noodsituatie zal komen. Verweerder had daarbij moeten betrekken dat de behandeling niet alleen bestaat uit medicijnen, maar in een voorkomend geval ook uit een ziekenhuisopname. Verweerder had zich hierover nader moeten informeren en zich niet slechts mogen baseren op het BMA-advies van 22 juni 2009. Verzoeker handhaaft zijn beroep op artikel 3 EVRM. Verzoeker meent dat er in dit verband sprake is van een situatie als bedoeld in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 2 mei 1997 inzake St. Kitts (NJ 1998/582). Verzoeker meent dat hij wordt gediscrimineerd ten opzichte van uitgeprocedeerde asielzoekers die wel onderdak krijgen. In dit verband is verwezen naar een artikel uit de Spits van 8 december 2009. Verzoeker heeft geen banden met Senegal, zodat Senegal hem direct terug zal zenden naar Nederland. Verzoeker is ten onrechte niet gehoord in bezwaar.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.10 Niet in geschil is dat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv.
- 2.11 De voorzieningenrechter ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder verzoeker had dienen vrij te stellen van het mvv-vereiste. Verzoeker heeft allereerst betoogd dat hij dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste, omdat hij zonder de juiste medische

zaaknummers: AWB 09 / 44313 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4910 (beroep)

4

behandeling in een medische noodzaak zal komen te verkeren en het voor hem niet verantwoord is om te reizen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat slechts hoeft te worden vastgesteld of verzoeker kan reizen, nu zijn nationaliteit niet vaststaat. Uit het BMA-advies blijkt dat verzoeker strikt genomen kan reizen, aldus verweerder.

- 2.12 In paragraaf B 8/4.2.2. Vc is als beleid neergelegd dat de medisch adviseur slechts om een gedeeltelijk advies wordt gevraagd, indien de identiteit en nationaliteit van de vreemdeling onvoldoende is komen vast te staan. De medisch adviseur zal in deze gevallen geen advies worden gevraagd omtrent de vraag of medische behandeling mogelijk is in het herkomstland. Indien de identiteit en nationaliteit van de vreemdeling in onvoldoende mate is komen vast te staan, is de conclusie gerechtvaardigd dat niet is gebleken van een medische behandeling waaraan betrokkene verblijfsrechten zou kunnen ontleen. Dat laat overigens onverlet dat in deze omstandigheden in bepaalde gevallen wel toepassing gegeven moet worden aan artikel 17, eerste lid, onder c, Vw dan wel artikel 64 Vw. Derhalve dient uitsluitend met het oog op deze bepalingen een medisch advies te worden opgevraagd. De voorzieningenrechter acht dit beleid als zodanig niet onredelijk.
- 2.13 Verweerder heeft zich, gelet op het beleid, zoals weergegeven onder 2.12, op het standpunt kunnen stellen dat aan de BMA-adviezen op deze punten geen (of minder) waarde toekomt nu, ook na presentatie van verzoeker bij de Sierraleonse autoriteiten, niet is komen vast te staan dat verzoeker uit Sierra Leone afkomstig is.
- 2.14 Verzoeker stelt dat de Sierraleonse autoriteiten onterecht een non-statement hebben afgegeven, omdat de autoriteiten geen behoefte hebben aan de terugkeer van een getuige van door hen gepleegde misdrijven. De voorzieningenrechter overweegt dat reeds omdat deze stelling in het geheel niet is onderbouwd, deze verzoeker niet baten. Het onder deze omstandigheden en zonder nadere onderbouwing slechts volharden in de stelling dat verzoeker uit Sierra Leone afkomstig is, heeft verweerder onvoldoende kunnen achten.
- 2.15 Nu uit het BMA-advies blijkt dat verzoeker strikt genomen kan reizen en behandeling niet alleen in Nederland mogelijk is, doch ook aanwezig is in bijvoorbeeld Senegal, is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder verzoeker niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw van het mvv-vereiste heeft hoeven vrijstellen.
- 2.16 Verzoeker heeft voorts aangevoerd dat het niet vrijstellen van het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Hij heeft in Sierra Leone vreselijke dingen meegemaakt, waarover hij niet durft te praten. Verzoeker was alle vertrouwen in autoriteiten en asielprocedures kwijt, waardoor hij geen asiilvergunning heeft aangevraagd en niet onder de pardonregeling is gevallen.
- 2.17 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter ziet deze beroepsgrond op kwesties, te weten asielerelateerde zaken en de zogenoemde pardonregeling, die in de onderhavige procedure niet ter beoordeling staan. Voorts heeft verweerder ook hier aan verzoeker kunnen tegenwerpen dat zijn nationaliteit niet vaststaat en aldus tot het standpunt kunnen komen dat niet is gebleken van een onbillijkheid van overwegende aard. Verweerder heeft verzoeker derhalve ook niet op grond van de hardheidsclausule hoeven vrijstellen van het mvv-vereiste.

zaaknummers: AWB 09 / 44313 (voorlopige voorziening
AWB 10 / 4910 (beroep)

5

-
- 2.18 Verzoeker heeft zich verder in verband met zijn medische situatie nog beroepen op artikel 3 EVRM. Verweerder heeft daar tegenin gebracht dat de ziekte waaraan verzoeker lijdt zich niet in een vergesorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt.
- 2.19 De voorzieningenrechter overweegt als volgt. Uit onder meer de arresten van het EHRM van 2 mei 1997 inzake St. Kitts (NJ 1998/582) en van 6 februari 2001 inzake Bensaid (JV 2001/103) volgt dat schending van artikel 3 EVRM eerst aan de orde kan zijn, indien sprake is van een ongeneeslijke dan wel levensbedreigende ziekte in een vergesorderd stadium, dan wel een ernstige verslechtering in de gezondheidstoestand van de betrokkene, terwijl medische voorzieningen en sociale opvang in het land van herkomst ontbreken. Het EHRM hanteert gelet hierop een strikte toets, waarbij het op de weg van de vreemdeling ligt om aannemelijk te maken dat sprake is van omstandigheden die een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Uit bovengenoemde jurisprudentie volgt dat ook indien geen sprake is van levensbedreigende ziekte in een vergesorderd stadium, sprake kan zijn van schending van 3 EVRM, namelijk indien een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand zal plaatsvinden. Uit de BMA-adviezen volgt niet dat daarvan in verzoekers geval sprake zal zijn, nu niet bekend is wat zijn land van herkomst is, en dat de behandeling niet uitsluitend in Nederland kan worden verkregen, maar bijvoorbeeld ook in een land als Senegal. Verzoeker heeft voorts niet anderszins aannemelijk gemaakt dat sprake is van een dergelijke medische situatie.
- 2.20 Verzoeker heeft voorts nog betoogd dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu hij wordt gediscrimineerd ten opzichte van zieke uitgeprocedeerde asielzoekers, die tegenwoordig wel onderdak in ons land krijgen. Deze beroepsgrond kan evenmin slagen, nu er geen sprake is van gelijke gevallen. De Nederlandse staat heeft ten aanzien van (voormalige) asielzoekers in voorkomende gevallen andere verplichtingen dan ten aanzien van hen die op reguliere gronden in Nederland verblijf beogen.
- 2.21 Dat verzoeker stelt geen banden te hebben met Senegal, zodat Senegal hem direct terug zal zenden naar Nederland, is vooralsnog niet relevant, aangezien niet is gebleken dat verweerder voornemens is om verzoeker naar Senegal uit te zetten.
- 2.22 De voorzieningenrechter verwierpt de beroepsgrond dat verweerder verzoeker in bezwaar ten onrechte niet heeft gehoord, welke grond door verzoeker overigens niet nader is onderbouwd. Uit het bezwaarschrift, bezien in het licht van het primaire besluit en de wettelijke voorschriften die daarop van toepassing zijn, was op voorhand in redelijkheid geen twijfel mogelijk dat het bezwaar niet tot een ander besluit had kunnen leiden. Verweerder heeft daarom van het horen van eiser mogen afzien.
- 2.23 Gelet op het voorgaande zal de voorzieningenrechter het beroep ongegrond verklaren.
- 2.24 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.25 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

zaaknummers: AWB 09 / 44313 (voorlopige voorziening)
AWB 10 / 4910 (beroep)

6

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep ongegrond;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. B.M.A. Bataille, voorzieningenrechter, en op 22 april 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. S.S. de Groot, griffier:

Afschrift verzonden op: 27-04-2010

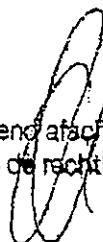
Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor aansluitend afschrift
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Van der Vlis Advocaten

Mr Chr.F. van der Vlis
Mr M.J. Kal - van der Vlis
Advocaten

Mr M.C. van der Vlis
Juridisch medewerker

Jan Luijkenstraat 20
1071 CN Amsterdam

Telefoon 020 3053737
Fax 020 3053730

vlis@worldonline.nl

In samenwerking met:
Mr C.E.J.M. Heerkens Thijssen
Mr L.C. Trompeter
Mr E.L. Polak
Mr E.T. van den Hout
Mr drs R.F. Bakker
Mr E.H.J. Slager

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Ook per faxbericht 070-3651380

Amsterdam, 20 mei 2010

Onze ref: 101562/Harrison

Uw ref:

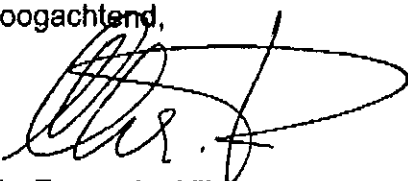
RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 MEI 2010	
ZAANKR.	20605001
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoogedelgestrenge Heer, Vrouwe,

Hierbij zend ik U het hoger beroepsschrift van de heer Harrison tegen de beslissing van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem tegen de uitspraak van 22 april 2010, verzonden 27 april 2010 met het kenmerk AWB 09 / 44313 en AWB 10 / 4910, welke beslissing als produktie 1 wordt meegezonden

Ik zend u dit ook per post , alsmede aan de IND op het faxnummer 070-7795506

Met vriendelijke groet,
Hoogachtend,

Chr.F. van der Vlis

Toevoeging aangevraagd Raad voor rechtsbijstand Amsterdam op 4 mei 2010

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 MEI 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

verzending ook per faxbericht 070-3651380

Amsterdam, 20 mei 2010

Onze ref: 101562/

Uw ref:

Betreft: HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

van:

Verblijvende te Amsterdam
appellant
gemachtigde : mr Chr.F. van der Vlis
advocaat te Amsterdam, (1071 CN), Jan Luijkenstraat 20,
die verklaart tot het instellen van dit hoger beroep daartoe bepaaldelijk
gevolmachtigd te zijn.

tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem
van 22 april 2010
met de zaaknummers AWB 09 / 44313 (voorlopige voorziening)
en AWB 10 / 4910 (beroep)
inzake :
De Staatssecretaris van Justitie
verweerder
gemachtigde; mr P. Bosch
werkzaam bij de IND te 's-Gravenhage

1. Inleiding:

- 1.1 De heer _____ komt in hoger beroep van de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem van 22 april 2010 verzonden 27 april 2010 met het kenmerk AWB 09 / 44313 en AWB 10 / 4910 in welke zaak de Rechtbank het beroep van de heer ongegrond heeft verklaard en de gevraagde voorlopige voorziening heeft afgewezen. (zie produktie 1)
Het hoger beroep is tijdig ingesteld.

2. Achtergronden:

- 2.1 Bij beschikking van 29 november 2009 heeft verweerder een verzoek van de heer _____ dat op 22 januari 2009 werd ingediend om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met het doel "Medische noodsituatie" te verlenen afgewezen. Tegen deze beschikking heeft de heer _____ op 24 december 2009 bezwaar gemaakt. Op 30 november 2009 werd reeds verzocht een voorlopige voorziening te treffen en te verbieden hem uit te zetten voordat op het bezwaar is beslist.
- 2.2 Op 5 februari 2010 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard en betrokkene aangezegd uit eigen beweging onmiddellijk Nederland te verlaten.
- 2.3 Tegen dit besluit heeft appellant op 7 februari 2010 beroep ingesteld, en de Rechtbank verzocht het verzoek voorlopige voorziening van 30 november 2009 tevens aan te merken als een verzoek om een voorlopige voorziening ertoe strekkende verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de Rechtbank op het verzoek heeft beslist.
- 2.5 Bij besluit van 22 april 2010, verzonden 27 april 2010 heeft de Rechtbank het bestreden besluit genomen

Appellant wenst hiertegen de volgende grieven aan te voeren

3.1. Eerste grief:

De Rechtbank heeft bij haar beslissing ten onrechte aangenomen dat, omdat niet zeker is dat appellant uit Sierra Leone afkomstig is het BMA advies alleen betrekking behoeft te hebben op de vraag of appellant strikt genomen in staat is om te reizen.

Toelichting

Het BMA advies van 22 juni 2009 heeft alleen betrekking op een mogelijke behandeling in Sierra Leone. De conclusie van het advies was dat de therapie mogelijkheden in Sierra Leone onvoldoende zijn.

Appellant had daarom niet naar Sierra Leone uitgezet mogen worden en hem zou waarschijnlijk een vergunning op medische gronden zijn verstrekt

Appellant heeft er daarom alle belang bij aan te tonen dat hij wel uit Sierra Leone komt omdat dan een verblijfstitel op medische gronden binnen bereik zou zijn.

De heer verblijft tenminste sedert 1999 in Nederland (toen is hij voor de eerste maal aangetroffen) en beschikte toen al niet over een identiteitsbewijs. Reeds 10 jaar houdt hij vol uit Sierra Leone te komen. Hij heeft aangegeven dat de autoriteiten geen belang hebben bij het verstrekken van een LP aan hem, naar hij vermoedt in verband met aldaar gepleegde oorlogshandelingen.

Nu de autoriteiten van Sierra Leone reeds eenmaal een non-statement hebben afgegeven is niet te verwachten dat een nieuw verzoek wel succesvol zal zijn.

Zelfs indien appellant zelf een paspoort aan zou vragen zal hem dit niet verstrekt worden omdat de Ambassades van Sierra Leone geen paspoorten kunnen verstrekken omdat deze in Sierra Leone zelf moeten worden geproduceerd. Ook is appellant niet in staat om documenten aan te leveren die tot afgifte van een paspoort zouden kunnen leiden. In Sierra Leone is nauwelijks sprake van een bevolkingsadministratie die hem daarbij zou kunnen helpen. Zelfs geboorten en huwelijken worden veelal niet geregistreerd. Een en ander wordt zelfs bevestigd door het Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone van december 2008. Ook is appellant niet in staat om de leges die SLL 100.000 zou bedragen op de Ambassade bij de aanvraag te voldoen.

Appellant verkeert dus duidelijk in bewijsnood. Hier had de Rechtbank rekening meer moeten houden door geen acht te slaan op het tweede medische rapport dat naar aanleiding van een aanvullend verzoek van de IND van 28 juli 2010 op 1 oktober 2010 werd uitgebracht. Hieruit zou blijken dat voor betrokkene behandeling in Senegal mogelijk zou zijn.

3.2 Tweede grief

Ten onrechte heeft de rechtbank een beroep op art 3 EVRM afgewezen. omdat een behandeling in een ander land, genoemd werd Senegal mogelijk lijkt.

Toelichting

Naar de mening van appellant is wel degelijk sprake van strijd met art 3 EVRM. Uit het medisch advies van 22 juni 2010 volgt immers dat er wel degelijk sprake is van een ongeneeslijke en levensbedreigende ziekte waardoor appellant bij het staken van de behandeling in een zodanige slechte conditie kan komen dat de tuberculose-infectie zich als een opportunistische infectie met de dood als gevolg gaat gedragen.

Voor de goede orde en ter onderbouwing van de medische situatie van betrokkene wordt hierbij de dagelijkse medicatie zoals deze door dr Vervloet wordt voorgeschreven d.d. 5 mei 2010 als **Productie 2** overgelegd. Wellicht dat in Senegal nog medische voorzieningen voorhanden zijn, maar in ieder geval zal de sociale opvang ontbreken. Senegal zal immers nooit een hen onbekende vreemdeling toelaten om een hem een medische behandeling aan te bieden. Senegal of welk ander land ook zal immers naar Nederland verwijzen als het land dat verantwoordelijk is voor de opvang van betrokkene nu zijn verblijf al sedert 1999 in Nederland geregistreerd staat.

Onder deze omstandigheden lijkt het uitgesloten dat appellant uitgezet kan worden naar een ander land. Ook de Rechtbank schijnt deze mening toegedaan nu zij onder 2.21 stelt dat niet is gebleken dat verweerder voornemens is om verzoeker naar Senegal uit te zetten.

Nu ook de Hervormde Diaconie te Amsterdam betrokkene heeft laten weten de noodopvang na de uitspraak van 22 april 2010 te moeten beëindigen is er wel degelijk sprake van strijd met art 3 EVRM. Het is immers onmenselijk appellant zonder zorg aan zijn lot over te laten. Dit zal op korte termijn tot een noodsituatie leiden.

3.3 Derde Grief

De Rechtbank concludeert ten onrechte dat een beroep op art 3 EVRM niet kan slagen omdat Nederland ten opzichte van (voormalige) asielzoekers in voorkomende gevallen andere verplichtingen heeft dan ten aanzien van hen die op reguliere gronden in Nederland verblijf beogen.

Toelichting

Appellant verblijft tenminste sedert 1999 in Nederland. Als hij toen het woordje asiel gebruikt had, had hij gebruik kunnen maken van de pardonregeling.

Appellant is van mening dat hij wel degelijk gediscrimineerd wordt omdat hij uit angst voor autoriteiten tot op heden geen asiel heeft durven aanvragen terwijl hij wel de bedoeling had in Nederland te willen blijven. Voor hem staat een asielaanvraag gelijk aan een verblijf in een kamp zonder uitzicht op een menswaardig bestaan. Dit heeft hij eerder meegemaakt en hij kan het niet opbrengen dit nogmaals te moeten ondergaan.

Nu art 3 EVRM algemene humanitaire waarden poogt te beschermen waaronder wel (voormalige) zieke uitgeprocedeerde asielzoekers schijnen te vallen lijkt de conclusie van de Rechtbank tevens in strijd met art 14 van het EVRM dat immers enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of ander mening, nationale of maatschappelijk afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, of andere status verbiedt.

Appellant is van mening dat er geen onderscheid gemaakt mag worden tussen uitgeprocedeerde zieke asielzoekers en andere uitgeprocedeerde zieke vreemdelingen.

3.4 Vierde Grief

De Rechtbank heeft ten onrechte geconcludeerd dat op voorhand in redelijkheid geen twijfel mogelijk was dat het bezwaar niet tot een ander besluit had kunnen leiden en daarom van het horen van appellant heeft mogen afzien.

Toelichting

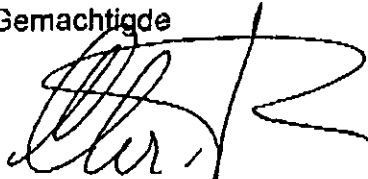
Op grond van het bovenstaande meent appellant dat het in het geheel niet op voorhand in redelijkheid geen twijfel mogelijk was dat het bezwaar niet tot een ander besluit had kunnen leiden. Hij is van mening dat hij een en ander in een hoorzitting wellicht nog beter naar voren had kunnen brengen.

4. Conclusie

Gelet op, het vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank niet in stand blijven omdat de uitspraak onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende gemotiveerd.

Appellant verzoekt u de aangevallen uitspraak te vernietigen en te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning wordt verstrekt

Gemachtigde

Mr Chr.F. van der Vlis

Deze zaak is behandeld door
Van der Vlis Advocaten
Jan Luijkenstraat 20
1071 CN Amsterdam
T 020-3053737
F 020-3053730